

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နေဦးသော်

ရှေ့နေမလေး ပေစံရှား
သေမင်း၏သတင်းပို့သံ

BRAND

အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသည် ။

ကြမ်းပြင်မှာ လဲကျနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

အဖြူရောင်လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်က လဲကျနေသည့် မိန်းကလေး၏ အနားတွင် ကျနေသော ဟမ်းဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည် ။

လက်ချောင်းကလေးက ဖုန်း၏ ခလုတ်များ ပေါ် အဆက်မပြတ်ကျလာ၏။

★

(၁)

ကြည်လင်ခြင်း၊ အေးမြခြင်း၊ ရှင်းသန့်ခြင်း။

အာရုံက မပျံ့မလွင့်။

ခန္ဓာကိုယ်၏ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်ပျက်တွေကို ရေးရေးပျပျ မြင်နေရ၏။ ရေးရေးပျပျ ဆိုသော်လည်း သိသာထင်ရှားပါ၏။ ပေါ်လွင်ပါ၏ ။ ထိုအခါ တရား၏ သဘောကို မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်၍ ရသည် ။

ဘာမျှ မမြဲပါတကား။

အနိစ္စ ဒုက္ခနှင့် အနတ္တသာပါတကား။

မိမိ၏ နုသောဉာဏ်ပညာအရ တရားကိုယ်ကို အခြေခံမျှ မြင်သိပြီဟု ဆိုနိုင်၏။ သည့်ထက်မူ ဉာဏ်ပညာဖြင့် ထိုးထွင်းမမြင်နိုင်သေး။

တရားထိုင်ခြင်းမှ ဖြုတ်လိုက်သောအခါ လူက
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေကြောင်း မေစံရှား တွေ့ရသည် ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်ကို ရည်မှန်းကာ စိတ္တာနုပဿနာပွားပြီး ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ ဒေါ်လေးကြင်ကြင်က မေစံရှား၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ယူလာပေးသည် ။

“မက်ဆေ့ချ် ဝင်တယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်လေးကြင်ကြင်၏ စကားကြောင့် မေစံရှား အနည်းငယ်တော့ အံ့သြမိသွားသည် ။ မက်ဆေ့ချ်တဲ့ ။ မည်သူ့ထံကနည်း။ မေစံရှားထံသို့ ဝင်လာတတ်သော မက်ဆေ့ချ်များ မရှိ။

ကိုကို(ကိုနေသော်)ကလည်း ဖုန်းသာ ဆက်သည် မက်ဆေ့ချ် မပို့တတ်။ မည်သည့် မက်ဆေ့ချ်နည်း။ မည်သူပို့သနည်း။

မေစံရှားက ဖုန်းကိုယူကာ မက်ဆေ့ချ်ကို ဝင်ကြည့်သည် ။

ရင်၌ ပြင်းစွာ ဆောင့်ခုန်သွားသည် ။

စောစောကရှိခဲ့သည့် ပီတိများ လွင့်ပြေးသွားသည် ။

ထူးဆန်းသော မက်ဆေ့ချ်

“ယနေ့ည မဟာမြိုင်အိမ်ရာ တိုက် (၈) တွင် လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားမည်။”

ဒါ သတိပေးခြင်းလား၊ နောက်ပြောင်ခြင်းလား။

သတိပေးသည် ဆိုလျှင် မည်သူက သတိပေးခြင်းဖြစ်သနည်း။

သတိပေးသူက သိနေခြင်းလား။

သိလျှင် တားဆီးရမည်။ ရဲကို အကြောင်းကြားရမည်။ မိမိထံ
တာကြောင့် ပို့သနည်း။

မက်ဆေ့ချ်ပို့သူက အမည်နာမ ဖော်ပြမထား။ ဖုန်းနံပါတ်ကရော စုံစ
မ်း၍ ရပါ့မလား။

မည်သူသည် လျှို့ဝှက်၍ ဤမက်ဆေ့ချ်ကို ပို့သနည်း။

အမှန်ကော ဟုတ်ပါ့မလား။

မေစံရှားရင်ထဲမှာ မေးခွန်းများ စွာဖြင့် နပန်းလုံးကာ စိတ်က
ပင်ပန်းနွမ်းလျသွားသည် ။ သို့သော် သွေးခုန်နှုန်းက မြန်နေ၏။ တစ်စုံ
တစ်ခု အရေးအကြောင်းပေါ်လာလျှင် ဥပေက္ခာမပြုတတ်သော မေစံရှား
၏ ဝိညာဉ်က မေစံရှားကို တွန်းအားတွေ ပေးနေပြီ။

မှန်သည် ၊ မမှန်သည် က နောက်ပိုင်းတစ်ကဏ္ဍ။

ရလာသော သတင်းအရ အမှောင်ထဲသို့ ခဲပစ်သည် ဆိုချင်ဆို၊ တား
ဆီးကာကွယ်မှုတစ်ခုတော့ ကြိုးစားကြည့်ရမည်။

ထို့ကြောင့် ရဲစခန်းရှိ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ရဲအုပ်ဝေသာထံသို့ ဖုန်းခေါ်လို
က်သည် ။

“ဟဲလို..အမိန့်ရှိပါ”

ဖုန်းလိုင်းက ရဲအုပ်ဝေသာ၏ ကိုယ်ပိုင်လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ ဝင်သွားသ
ည် ။

“ကိုဝေသာ..ကျွန်မပါ။ မေစံရှားပါ”

“ဪ..မမေစံရှား ပြော။ ညကြီးမင်းကြီး ဘာအကြောင်းထူးများ ရှိလို့လဲ”

“ကျွန်မဆီကို ထူးထူးဆန်းဆန်း မက်ဆွေချ်တစ်ခု ဝင်လာလို့ ပါ။ အဲဒါ ကိုဝေသာဆီကို သတင်းပို့တာပါ”

“ဘာမက်ဆွေချ်လဲ..မမေစံရှား”

“ဒီနေ့ည မဟာမြိုင်အိမ်ရာ တိုက် (၈)မှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်မယ်တဲ့”

“ဟင်..”

“အမှန်တော့ နောက်ပြောင်ဒုက္ခပေးတာလားတော့ မသိဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ချင်လုပ်နိုင်အောင်လို့ ကိုဝေသာဆီကို ဖုန်းဆက်ရတာပါ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ မရှင်းလှပါဘူး”

“သတင်းပို့ချင်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဆီကို ပို့ရမှာ လေ။ ဘာကြောင့် မမေစံရှားဆီ ပို့တာလဲ။ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ရဲစခန်းကိုပဲ သတင်းမပို့ရဲလို့ ပဲလား။ ကျွန်မဆီကို ပို့ရင် ကိုဝေသာတို့ ဆီ ရောက်မယ်လို့ ယူဆလို့ လား တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မမေစံရှားကို နောက်တာထင်တာပဲ”

“နောက်တာဖြစ်ရင်တောင် ကျွန်မတို့ ဘက်ကတော့ တစ်ခုခု လုပ်သင့်တယ်ထင်တယ်။ အမှန်များ ဖြစ်နေခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ပါ”

“ကောင်းပြီလေ..အခုပဲ ရဲကင်းလှည့်ဖို့ ထွက်တော့မှာ ပါ။ ခုတစ်လော စီမံချက်တွေရှိလို့ မပြတ် ကင်းလှည့်နေရပါတယ်။ မဟာမြိုင်အိမ်ရာဘက်လည်း ရောက်မှာ ပါ။ အဲဒီက ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုလည်း အ

သိပေးပြီး ကျွန်တော့်နယ်ထိန်းတစ်ဖွဲ့ကိုလည်း လုံခြုံရေး နေရာချထား
ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ..ကိုဝေသာ”

ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီးသည့်တိုင် မေစံရှား၏ ရင်မှာ ပဟေဠိများ စွာဖြ
င့်..

ဒါ..တကယ်ပဲလား။

ပြည်သူ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ပေးနေသည့် ရဲများက
ပဲ ကာကွယ်နိုင်မလား။

လူသတ်သမားကပဲ လက်ဦးသွားမလား။

မက်ဆွေချီပို့သူကပဲ လူသတ်သမားလား၊ ဘေးလူလား၊ လျှို့ဝှက်မှုတ
စ်ခုရှိနေတာတော့ သေချာသည် ဟု မေစံရှားထင်မိ၏။

*

(၂)

ဆွဲနေသော ပန်းချီကားထဲမှာ အာရုံက နစ်ဝင်နေသည် မို့ “ဝီကာဆို”
မက်ဆွေချီဝင်လာသံကို မကြား။

မိမိ၏ “အငြိုး” ပန်းချီကားပေါ်မှ လိုင်းများ ၊ အရောင်များ ၊ စုတ်ချက်
များ တွင် သာ နစ်မြောနေသည် ။ အရောင်အသွေးများက ပြင်ပသဘာဝ
အရောင်အသွေးများ မဟုတ်။ ကောင်းကင်ကြီးက နီရဲနေကာ
သစ်ပင်များက မရမ်းတွေ၊ ခရမ်းတွေဖြစ်နေ၏။

ပါဝင်သော လူတို့ ၏ သဏ္ဌာန်က ရှည်လိုက်၊ ပုလိုက်၊ ဝိုင်းလိုက်၊ Re
alism မဟုတ်။ Abstract ဖြစ်သည် ။ Mordern ဖြစ်သည် ။ ပန်းချီကား၏
အလင်းများက တစ်နေရာတွင် စုပြုံကျနေ၏။ အမှန်စင်စစ် ကားက ည
ကား။

အလင်းတို့ ၏ စုရာ၌ လူတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးနေသည် ။ လ
က်ကို လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ထား၏။ လည်ပင်းတွင် ဒဏ်ရာများ ရှိနေကာ
အစိမ်းရောင်သွေးများ ယိုစီးကျနေ၏။ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးနေသည်
ကတော့ ပေါ်လွင်သည် ။

သတ်သူက အငြိုးနှင့် သတ်သွားသည် ။

အသတ်ခံရသူက မကျေမချမ်း အာဃာတမျက်လုံးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ
ခဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများ ၏ လားရာသည် ပန်းချီဆရာထံ၊ သို့မဟု

တ် ပန်းချီကားကို ကြည့်ရှုခံစားမည့်သူထံ သို့ ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေများက သူ့ကို Realism တွေပဲ ဆွဲစေချင်တယ်။ ယခင်က သူ ရေးခဲ့သလို မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ တောင်တွေ၊ လှည်းတွေ၊ လှေတွေ၊ ပန်းတွေ၊ သက်ငြိမ်တွေ၊ သက်ရှိတွေ၊ ဘုရားတွေ၊ ဂူတွေ၊ ရှုခင်းတွေ၊ အလှအပတွေ၊ မင်းသမီးတွေ။ သူက ထိုအရာများကို ငြီးငွေ့ခဲ့ပြီ။ ဒါတွေက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ၍ ရနိုင်တာပဲ။

ပန်းချီကားဆိုတာက ပန်းချီဆရာ၏ ခံစားမှုကို ပန်းချီကားကြည့်သူထံ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ရမည်။ စင်စစ်ပန်းချီကားသည် ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်၏။

ဘဝမှာ ထိတွေ့ဆက်ဆံလာရသည့် လူများကြောင့် သူ့ခံစားချက်တွေ ပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏။ သူသည် လူ ဖြစ်၏။ အတ္တသတ္တဝါ ဖြစ်၏။ အချစ်ရှိပြန်တော့လည်း ထိုအချစ်သည် အတ္တရိပ်အောက်မှ အချစ်သာ ဖြစ်၏။ အချစ်မှ အမုန်းကို ပြောင်းသွားပြန်တော့ အတ္တမီးက တငွေ့ငွေ့။ ထိုအရာများကို သူက ပုံဖော်ပြချင်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ ပန်းချီကားတွေ ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေတွေက သူ့အမည် ကြည့်လိုက် ပီကာဆိုဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ပီကာဆို နာမည်မည်သည် ပင် အတော်လူသိများ တွင် ကျယ်နေခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခံရသည် ဟု တွေးကာ သူက ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံခဲ့သည် လေ။

သူသည် ပန်းချီကားကို နောက်အနည်းငယ်ဆုတ်၍ ကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာဖြင့် စုတ်တံကို ချလိုက်သည်။

အပြီးတော့ မသတ်သေးပါ။

ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အကြောအချင် အဖြေ
လျော့ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ကောက်ယူကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည် ။
ရှုပ်ပွနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးကိုလည်း မျက်စိဝေကစားလိုက်သည်
။

“အစ်ကို့အခန်းက ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ ကြွက်တွေ ဘယ်လောက် သောင်း
ကျန်းလိုက်မလဲ”

မိမိထက် ဂျူနီယာကျ၍ မိမိကို အထင်ကြီးသော မိမိကိုနားလည်
သော ပန်းချီဆရာပေါက်စမလေး “ချစ်ပွင့်” က ရယ်၍ ပြောတတ်သည်
။ သည် အခန်းရောက်တိုင်း ရှင်းလင်းပေးသွားတတ်သည် ။ သို့သော်
မကြာခင်ပင် အခန်းက ပြန်လည်၍ ရှုပ်ပွဲမြဲ ရှုပ်ပွဲသွားပြန်သည် ။

“ကြွက်တွေ မရှိဘူး..ချစ်ပွင့်ရဲ့ ။ ကြွက်တွေက ပုလိပ်ရောဂါကူးမှာ
ကြောက်လို့ ငါ့အခန်းကို မလာဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ချစ်ပွင့် ကိုယ်ကလေးကို လှုပ်ခါယိမ်းနဲ့ ကာ ရယ်
လေသည် ။ လွတ်လပ်သော၊ ပွင့်လင်းရိုးသားသော၊ ဖြောင့်စင်းသော ၊
အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်ပွင့်သည် သူ့အဖို့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ဖြစ်၏။ ကဗျာဆန်သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဟု ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြသင့်သ
ည် ဟု သူထင်သည် ။

ချစ်ပွင့်အကြောင်းတွေးမိလျှင် ရင်၌ စမ်းချောင်းကလေး တသိမ့်သိမ့်
စီးဆင်းသွားသလို ခံစားရ၏။ သူ ချစ်ပွင့်ကို လက်ထပ်နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရ
ဦးမည်ကိုလည်း သတိတရဖြစ်စေ၏။

ချစ်ပွင့်အကြောင်း သတိရသောအခါ ရှယ်ရှယ်ကလည်း အာရုံမှာ ဝင်လာပြန်၏။ စင်စစ် ရှယ်ရှယ်က သူ့ကိုချစ်နေသည် ကို သူ မသိမဟုတ်။ သိပါ၏။ သို့သော် ရှယ်ရှယ်ကို သူ ရင်မခုန်။ ရှယ်ရှယ်မိဘတွေက ရှယ်ရှယ်နှင့်သူ့ကို သဘောတူကြည်ဖြူသည် ကိုလည်း သူအသိ။ ရှယ်ရှယ်ကို ယ်တိုင်ကလည်း သူနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း။ ဝါသနာကမူ မတူ။ ရှယ်ရှယ်က စီးပွားရေးသမား။ အနုပညာသမားမဟုတ်။

အနုပညာသမားချင်းသာလျှင် နှလုံးသားချင်း နားလည်နိုင်သည် ဟု သူထင်သည် ။ အနုပညာသမားချင်းသာလျှင် နှလုံးသားချင်း ပေါင်းစပ်နိုင်သည် ဟု သူထင်သည် ။

သို့ဖြင့် သူတို့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းကလေးက မအီမလည်။

“တီ..တင်..”

အတွေးကြားထဲသို့ ဝင်လာသည် က မက်ဆွေချ်ရောက်သံ၊ မက်ဆွေချ်က ရောက်ပြီးမှ ဝင်မဖတ်သဖြင့် ထပ်မံမြည်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဝီကာဆို ဖုန်းကိုကောက်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်သည် ။

ရောက်နေသော မက်ဆွေချ်က သူ့ကို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားစေသည် ။

“ကျွန်..ကျွန်မကို ကယ်ပါ။ သူ ကျွန်မကို သတ်တော့မယ်”တဲ့ ။

“ဟာ...ဘာကြီးလဲ။ ဘယ်သူပို့တာလဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို သတ်မှာ လဲ။ ငါ့ဆီကို ဘာကြောင့် မက်ဆွေချ်ပို့တာလဲ။ ငါနဲ့ သိလို့ လား။ ငါ့အသိထဲကလား။ နောက်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က ငါမသိတဲ့ နံပါတ်ပဲ”

သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ဒါ ဘယ်သူ့ကို ပြောပြရမလဲ။ တိုင်ပင်ရမလဲ။

ရဲကို တိုင်ရမလား၊ ရဲတိုင်ရဖို့ ကလည်း ဘာမှ မရေရာ။ မသေချာ။
တစ်ယောက်ယောက်က နောက်တာဆိုလျှင် အပိုအလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်မှာ
။

“ဟင်း..”

ဆုံးဖြတ်ချက်မကျဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် သူ့အခန်းတံခါးကို ပိတ်
ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

သူနေသောတိုက်ခန်းမှ အောက်ဘက်ပလက်ဖောင်းကို ခြေချလိုက်
တော့ စည်ကားမှု အရှိန်မသေသေးသည့် မြို့၏ ရှုခင်းကို မြင်ရသည် ။
မီးရောင်များ ၊ သီချင်းသံနှင့် လူသံ၊ ကားသံများ ၊ သွားလာ
လှုပ်ရှားမှုများ ။

အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေး၍ ကော်ဖီ၊ သို့မဟုတ် ဖျော်ရည်တစ်ခုခု သော
က်လျှင် ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသေးသည် ။ ပြီးမှ ထွန်းထွန်းကို သတိ
ရကာ ထွန်းထွန်းနှင့် ဆိုင်တစ်ခုခုတွင် ထိုင်စကား ပြောမည်။ မက်ဆွေချ်
အကြောင်းလည်း တိုင်ပင်မည်ဟု အတွေးဝင်လာ၍ ထွန်းထွန်းနေသည့်
လမ်းဘက်သို့ ခြေဦးတည့်လိုက်သည် ။

ထွန်းထွန်းနှင့်က သိပ်မဝေး။ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် ရသည် ။

ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် လမ်းလျှောက်လာစဉ် ဖု
န်းကမြည်လာ၏။

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရှယ်ရှယ်ဖြစ်သည် ။

ဘာအကြောင်းနှင့် ဆက်ပါလိမ့်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ထံ ရှယ်ရှယ် ည
ဘက် ဆက်တတ်သော်လည်း အကြောင်းကိစ္စရှိမှ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမ

ထူးဘဲ မဆက်တတ်။

“ဟဲလို..”

“ကိုညိုလား..ဘာလုပ်နေလဲ။ ပန်းချီဆွဲနေတာလား”

“ဟင့်အင်း..ပျင်းလို့ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ။
ထွန်းထွန်းဆီ သွားမလို့ ”

“ဒီအချိန်ဆို ထွန်းထွန်းက ဘီယာမူးချင် မူးနေမှာ ။ မသွားပါနဲ့ လား။
ကိုညိုနဲ့ သူက စရိုက်မတူပါဘူး”

“အင်း..ထားပါ၊ ဒါနဲ့ ငါ့ဆီဆက်တာ အကြောင်းရှိလို့ လား”

“ဆိုပါတော့ စာရင်းတွေလုပ်ပြီး မအိပ်ခင် ဆက်လိုက်တာ မနက်ဖြန်
ဆိုင်ကို ဝင်လာခဲ့ပါလား။ ကိုညိုအတွက် နိုင်ငံခြားကနေ ရှယ်ရှယ်မှာ
ထားတဲ့ ဆေးဘူးတွေ ရောက်လာလို့ ပေးချင်လို့ ပါ”

“အားနာတယ်။ ငါ မယူချင်ဘူး”

“အနှောင့်အဖွဲ့ မပါပါဘူး...ကိုညိုရယ်။ ဘာကြိုးနဲ့ မှ မချည်နှောင်ပါ
ဘူး။ စေတနာသက်သက်ပါ။ ရှယ်ရှယ်က ပေးဆပ်ရင်းနဲ့ ကျေနပ်နေတ
တ်တဲ့ သူပါ”

အားလျော့ပြီး တိုးတိမ်သွားသော အသံလှိုင်းကလေးက ဖုန်းထဲမှာ ပ
င် ဝမ်းနည်းငွေ့တွေ ယှက်လိမ်နေသည် ဟု ခံစားရပြီး ရှယ်ရှယ်ကို သ
နားသွားသည် ။

“ကောင်းပါပြီ။ မနက်ဖြန် ဝင်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ..ကိုညိုရယ်”

“ကဲ..ဒါပဲနော်။ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောရတာ သိပ်မကောင်း

လို့ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

“အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ”

ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်မည်ပြုစဉ်မှာ ဖုန်းက ထပ်မြည်လာသည် ။ ရှယ်ရှယ် ဘာပြောစရာရှိ၍ ထပ်ဆက်သလဲဟု တွေးပြီး ဖုန်းကိုကြည့်တော့ ထွန်းထွန်းထဲမှ ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို...ထွန်းထွန်း..ပြော။ ငါ အခုတောင် မင်းဆီ လာနေတာ”

“ဟာ...မလာနဲ့ ။ ငါ အခု အိမ်မှာ မရှိဘူး”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ အသံတွေက စိတ်လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ”

“ငါ့အလုပ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘီယာသွားသောက်ရင်း ရန်ဖြစ်လာလို့ ကွ”

“ဟာကွာ..မင်းကလည်း ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ငါ အခု တခြားတစ်နေရာကို ခဏသွားနေမှာ ။ ဟိုဘက်က ကောင်တွေက ပြဿနာရှာနိုင်လို့ ။ အဲဒါ မနက်ဖြန် ငါ့အလုပ်ကို ခွင့်သွားတိုင်ပေးကွာ။ ဒါပဲနော်။ ကျေးဇူးပဲ”

“ထွန်းထွန်း..ဟာ..ဖုန်းချသွားပြီ။ ကျစ်..ဒီကောင် ခုထိ မိုက်စိတ်က မကုန်သေးဘူး”

သူ ဖုန်းကို စိတ်ပျက်စွာ ပိတ်လိုက်ရသည် ။ ထွန်းထွန်းထဲ သွားမည့် အစီအစဉ်ကိုလည်း ဖျက်လိုက်ရသည် ။

တစ်ဦးတည်းသာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ထိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အနီးဆုံးရှိနေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။

ဆိုင်ကို မရောက်မီ ကိုက်အနည်းငယ်အလိုမှာ ပင်..

“ဝုန်း..”

အပေါ်မှ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ပြုတ်ကျလာသောအရာတစ်ခုက သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းရှိ ညခင်းဖွင့်မုန့်ဆိုင်၏ ထီးကြီးပေါ်သို့ ကျလာ၏။

“ဟာ...ဘာ..ဘာကြီးလဲ”

“လူ..လူပြုတ်ကျလာတာ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

“ဘာလိုဖြစ်တာပဲ”

“အသက်ရှိသေးရဲ့ လား”

“ဟေ့..သွားမကိုင်ကြနဲ့ ။ ရဲကိုခေါ်..ရဲကိုခေါ်”

လူများ ၏ ညံ့ဆူသောအသံများ ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားသူများ ၊ ဝိုင်းအုံကြည့်သူများ ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည် ။

သူ လူအုပ်ကြား တိုးဝင်ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် ။ အသက်မရှိတော့ဟု ထင်၏။ သို့မဟုတ် သေပြီးမှ ပြုတ်ကျလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ အော်သံမကြားရ။

သေပြီးမှ ပြုတ်ကျလာတာဆိုလျှင် အသတ်ခံရတာဖြစ်ဖို့ များ သည် ။

မိန်းကလေး..

အသတ်ခံရသည် ။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါ။ သူ ကျွန်မကို သတ်တော့မယ်”

မက်ဆွေချုံပို့သူ မိန်းကလေးများ လား။

ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဖြစ်ချင်မှ လည်း ဖြစ်မည်။

တိုက်ဆိုင်မှုရှိနေတာတော့ ငြင်း၍ မရ။

သူစိတ်ထဲ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ပိကျလာသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဒီနေရာက မိန်းကလေးကသာ မက်ဆွေချီပို့ကြောင်း သိရရင် ငါ အချိန်မီ ကယ်လို့ ရချင်ရမှာ ။ ခုတော့..”

အချင်းဖြစ်နေရာမှ ထွက်ခွာလာရင်း..

မိန်းကလေး ပြုတ်ကျလာသော တိုက်ကို မော့ကြည့်မိ၏။

“မဟာမြိုင် ဆောက်လုပ်ရေး” ဟူသော အမည်နာမကို တိုက်၏ အပေါ်မှာ မြင်ရသည် ။ အမှတ်က (၈)။

*

(၃)

“ရှား..ဒီနေ့ ရုံးချိန်းပြီးရင် ညနေအားလား”

“အားပါတယ်။ ကိုကို ကိစ္စရှိလို့ လား”

“ဆိုပါတော့”

“ဘာဆိုပါတော့လဲ”

“ကိုကို အိမ်လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်ချင်လို့ ပါ ရှားယောက္ခမကြီးတွေက သူတို့ ချွေးမကို မတွေ့ရတာကြာလို့ တွေ့ချင်လို့ တဲ့ ”

“အံ့မယ်..ကြည့်ပါဦး။ စကားက တင်စီးလိုက်တာ ရှားယောက္ခမတဲ့ ။ ချွေးမတဲ့ ။ ရှားနဲ့ ကိုကို လက်ထပ်ထားတာ ကျနေတာပဲ”

“မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ ပဲကွာ။ ချွေးမ၊ ယောက္ခမ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟား..ဟား..ဟား”

ကိုနေသော်က သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောနေသံက ရုံးခန်းတွင်း ပဲ့တင်ထပ်သွားသည် ထင်ရ၏။

“တိုးတိုးရယ်ပါ..ကိုကိုကလည်း ၊ ရှေ့နေမရဲ့ ရုံးခန်းက ဘာတွေ ဟာဒယရွှင်ဆေး တိုက်ကျွေးနေလဲလို့ လူတွေ ဝိုင်းလာလိမ့်မယ်”

“ကဲပါ..လိုက်မှာ လား၊ မလိုက်ဘူးလား။ ဒါပဲပြော။ အဖေ့ ချွေးမ အမေ့ချွေးမလေး”

“မလိုက်ဘူး”

“ရှား...”

“မလိုက်ဘူးလို့ ..အဲဒီလိုပြောရမှာ အားနာလို့ လိုက်မယ် ပြောမလို့ ပါ”

“ဟင်း..ရှားလည်း နောက်တာပဲ”

“ရယ်စရာလည်း တကယ်မပြောတတ်ဘဲနဲ့ ဟာသဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာရဲ့ ချစ်သူပဲလေ။ ဒီလောက် တော့ ရှိမှာ ပေါ့”

“ကမ္ဘာမကြေ..မြန်မာပြည်..

တို့ ဘိုးဘွားအမွေစစ်မို့..ချစ်မြတ်နိုးပေ..”

စားပွဲပေါ်ရှိ မေစံရှား၏ လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည် ။ နိုင်ငံတော်သီချင်း၏ အပိုင်းအစဖြစ်သည် ။ “ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ချစ်ဖို့ အမြဲတွန်းအားပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဒီသီချင်းလေး ထည့်ထားတာလား” ဟု မေစံရှားအား ကိုနေသော် မေးဖူးသည် ကို သတိရလိုက်၏။ “ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်ချစ်ဖို့ တွန်းအားပေးရုံမကဘူး။ တိုင်းပြည်ကို လွတ်လပ်မှုပျက်စီးအောင် လုပ်ခဲ့သူမှန်သမျှ ကမ္ဘာမကြေစိတ်တွေ ဝင်လာအောင်လို့ ပါ” ဟု မိမိပြန်ပြောခဲ့သည် ကိုလည်း သတိရလိုက်သည် ။

“ရှား..ဖုန်းလာနေတယ်လေ”

ကိုနေသော်က အတွေးနှင့် တုံ့ဆိုင်းနေသော မေစံရှားကို သတိပေးသည် ။ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဖုန်းကို ယူရသည် ။

ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပြီး..

“ဟဲလို..အမိန့်ရှိပါ ကိုဝေသာ”

“မမေစံရှား ညက မမေစံရှားဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပေးတဲ့ အတိုင်း အမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟင်...ဟိုမက်ဆွေချ်အတိုင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟာမြိုင်အိမ်ရာမှာ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ မဟာမြိုင်ဆောက်လုပ်ရေးက ဆောက်ထားတဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်လုံး မှာ ပါ။ တိုက်အမှတ်ကတော့ (၈)ပဲ”

“ကိုဝေသာတို့ ညက မဟာမြိုင်အိမ်ရာမှာ စောင့်နေတုန်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်..မမေစံရှား၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာဆိုလို့ မဟာမြိုင်အိမ်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေတုန်း ဟိုမှာ ဖြစ်သွားတာ”

“ဒါဆိုရင် မက်ဆွေချ်က နောက်ပြောင်တာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဘယ်သူပို့တာ ဖြစ်မလဲ”

ကိုနေသော်က မေစံရှားဖုန်းပြောနေသည် ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည် ။

“အဲဒါ စဉ်းစားနေတာပဲ။ သေဆုံးသူမိန်းကလေးက အသတ်ခံရတာ လက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားတယ်။ လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေ ရှိတယ်။ ချွန်ထက်တဲ့ အရာတစ်ခုခုနဲ့ ထိုးသွင်းခဲ့ပုံပဲ။ အပေါက် နှစ်ပေါက် တွေ့ရတယ်”

“လက်ပွတ်စူးလိုဟာမျိုးနဲ့ လား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တခြား ဘာသဲလွန်စရလဲ”

“သေသူမိန်းကလေးရဲ့ အနားမှာ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးတွေ့ရတယ်။ ဖုန်းကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ မက်ဆေ့ချ်ပို့ထားတာနှစ်ခု တွေ့ရတယ်။ တစ်ခုက မမေ့ရူးဆီကို ပို့တဲ့ မက်ဆေ့ချ်ပဲ။ ယနေ့ည မဟာမြိုင်အိမ် ရာ တိုက် (၈)တွင် လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားမည်” တဲ့။ အချိန်က ည (၁၀ :၁၂) မိနစ်။ နောက်တစ်ခုက တခြားဖုန်းတစ်ခုကို ပို့ထားတာ။ “ကျွန်မ ကို ကယ်ပါ။ သူ ကျွန်မကို သတ်တော့မယ်တဲ့”။ အဲဒါ ည (၁၀:၂၀) မှာ ပို့ တာ။ မမေ့ရူးဆိုပြီး ခဏအကြာမှာ ပဲ

“ဖုန်းက သေသူမိန်းကလေးရဲ့ ဖုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်..မမေ့ရူး။ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိုက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်တော့ သေသူမိန်းကလေးပိုင်တဲ့ ဖုန်းပဲ”

“ဒါဆို သေသူမိန်းကလေးက မက်ဆေ့ချ်ပို့တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“အဲသလို ယူဆစရာပဲရှိတာပဲ”

ကိုနေသော် မျက်ခုံးများ တွန့်ခေါက်သည် ထိ အတွေးဝင်နေသည် ။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဆိုတဲ့ မက်ဆေ့ချ်အရ ဆိုရင်တော့ သေသူ မိန်းက လေးပို့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ယနေ့ည လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပွား မည်ဆိုတဲ့ မက်ဆေ့ချ်အရ ဆိုရင်တော့ သေဆုံးသူမိန်းကလေးပို့တာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သတ်တဲ့ လူက ပို့တာလား။ သတ်တဲ့ လူက သေဆုံးသူမိန်း ကလေးကို မသတ်မီ၊ ဒါမှ မဟုတ် သတ်ပြီးမှ ပို့တဲ့ မက်ဆေ့ချ် ဖြစ်ဖို့ များ တယ်လို့ ထင်တယ် ကိုဝေသာ”

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

“ဒုတိယမက်ဆွေချ်ကို ဘယ်သူ့ဆီပို့တာလဲ။ အဲဒါ ဖော်ထုတ်လို့ ရပြီလား။”

“အဲဒါ ဆက်သွယ်ရေးကို စုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်”

“သတ်သူဟာ အဲဒီဖုန်းနဲ့ ကျွန်မဖုန်းကို သိနေသူဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရမ်းနှိပ်ပြီး ပို့လိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“တွေ့စရာ လမ်းစတော့ ရထားတာပေါ့ဗျာ။ အချက်အလက် စုံလာရင်တော့ တရားခံပေါ်လာမှာ ပါ။ သေဆုံးသူ မိန်းကလေးက လူကြီးတွေ ခရီးသွားတုန်း အသတ်ခံရတာ။ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပဲ။ အသက် (၂၅)နှစ် ဝန်းကျင်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်နေပါပြီ။ အဲဒါ မမေ့ရှားသိရအောင် ဖုန်းဆက်တာ။ အထောက်အကူဖြစ်စေမယ့် အချက်အလက်ရခဲ့ရင် ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ညက သတင်းပို့ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မမေ့ရှား”

ရဲအုပ်ဝေသာ ဖုန်းချသွားသည် ။

သိချင်သော မေးခွန်းများ ဖြင့် မေးရန်စောင့်ဆိုင်းနေသော ကိုနေသော် လှုပ်ရှားလာသည် ။

“လူသတ်မှုလား ရှား”

“ဟုတ်တယ်...ကိုကို”

“မက်ဆွေချ်ဆိုတာက ဘာလဲ။ ရှားဆီကို ဝင်လာတာလား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ မတော်တဆ ဝင်လာတာလား၊ တမင်ပို့တာလား တစ်ခုခုပဲ”

“ရှားက ရဲအုပ်ကြီးဆီကို ညက ပြန်ပြီး သတင်းပို့လိုက်တယ်ပေါ့”

“ပို့လိုက်တယ်။ ပို့လိုက်လို့ သူတို့ က မဟာမြိုင်အိမ်ရာမှာ သွားပြီး စောင့်ကြည့်တယ်။ ဖြစ်တာက မဟာမြိုင်အိမ်ရာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မဟာမြိုင်ဆောက်လုပ်ရေးက ဆောက်လုပ်တဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက်မှာ ”

“ပို့သူက လူသတ်မှုကို ကာကွယ်စေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ လား”

“အခုအတိုင်း ဆိုရင်တော့ အဲသလို မဖြစ်လောက်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သေဆုံးသူရဲ့ ဖုန်းနဲ့ ပို့တာလေ”

“ဒါဖြင့် လူသတ်သမားကများ ရှားကို စိန်ခေါ်လိုက်တာလား”

“အဲဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမက်ဆေ့ချ်ကို ရပြီး တကယ်ပဲ အဲဒီလို လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ရှား အကာအကွယ်မပေးလိုက်နိုင်ဘူးလေ”

“သေဆုံးသူရဲ့ ဖုန်းနဲ့ ပို့တာမို့ သေဆုံးပြီးမှ ပို့တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ရှား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ”

မေစံရှား၏ နှလုံးသားကို ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနားလည်တတ်သော ကိုနေသော်က မေစံရှား၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ နှစ်သိမ့်သည် ။

“ဟင်း..”

မေစံရှား သက်ပြင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်မိသည် ။ ယခုအချိန်မှာ မေစံရှား သည့်ထက်ပို၍ လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။

လောကကြီးမှာ လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်မှုတွေ ဘ

ယံတော့များမှ ကင်းစင်ပပျောက်ပါမည်နည်း။

*

(၄)

“မုန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဖုန်းကို မက်ဆေ့ချ်ဝင်တာပါ။ ဝင်ဝင်ချင်း မသိပါဘူး။ နောက်မှ ဖွင့်ကြည့်လို့ သိတာပါ”

ဝီကာဆိုက သူ့ထံရောက်လာကာ ယမန်နေ့ညက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လူသတ်မှုအတွက် မေးမြန်းစုံစမ်းချင်သည် ဟု ဆိုကာ ရဲအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ကတည်းက ရင်တွေဘာတွေ တုန်သွားသည် ။

ဝီကာဆိုက ရဲနှင့် မပတ်သက်ဖူးပါ။ မဆက်ဆံဖူးပါ။ ယခုတော့ ရဲအရာရှိစစ်ဆေးခြင်းကို ခံနေရပြီ။

ရဲအုပ်ဝေသာတဲ့ ။

လူငယ်ပင်ဖြစ်၍ ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်ရည်နှင့် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ဖြစ်သည် ။ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်၏။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေက စူးရှ၏။ သိမ်းငှက် မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုမျက်လုံးမျိုး တစ်ကြိမ်လောက် ပန်းချီဆွဲရဦးမည်ဟု တွေးထားလိုက်သည် ။

“ဆိုပါဦး..မက်ဆေ့ချ်က ဘယ်အချိန်ဝင်တာလဲ”

“မက်ဆေ့ချ်ဝင်ချိန်ကတော့ ည ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်နှစ်မိနစ်ပဲ ခင်ဗျ”

“အဲဒီ မက်ဆေ့ချ် ပြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝီကာဆိုက သူ့ဖုန်းကို ရဲအရာရှိအား ပေးလိုက်သည်။ ။ ရဲအရာရှိက ဖုန်းကိုကြည့်သည်။ ။ မက်ဆေ့ချ်ကို ဖတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်သည်။ ။

“မက်ဆေ့ချ်က ကျွန်မကို ကယ်ပါ။ သူ ကျွန်မကို သတ်တော့မယ်တဲ့။ ။ ဒီမက်ဆေ့ချ်အရ ဆိုရင် သေဆုံးသူက ပို့တဲ့ သဘောပဲ။ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ခင်ဗျား သိနေလို့ လား။”

“မသိပါဘူး။”

ရဲအုပ်ဝေသာ၏ မျက်လုံးစူးစူးများက ဝီကာဆိုမျက်လုံးများ ထံ ရောက်၍ လာ၏။ အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်”

ပြန်ဖြေသံမှာ အနည်းငယ် တုန်ယင်သွားသည်။ မို့ ဝီကာဆို မိမိကိုယ်ကို နည်းနည်း စိတ်တိုသွားသည်။ ။ ရဲအရာရှိရှေ့မှာ မှ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ မိမိက ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်တာ။

“မက်ဆေ့ချ်ရတဲ့ အချိန်ကတော့ ဆရာဝန်ကြီးက သေဆုံးသူ မိန်းကလေး အသတ်ခံရချိန်ကို ခန့်မှန်းတာနဲ့ မကွာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဒီမက်ဆေ့ချ်ရရချင်း ရဲကို ဘာကြောင့် အကြောင်းမကြားလဲ”

“ဗျာ...”

“ခင်ဗျားက ပြည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခုကို မြင်ရင်ပဲဖြစ်စေ၊ ဖြစ်တော့မဲ့ အလားအလာ တွေ့ရင်ပဲဖြစ်စေ ရဲကို အကြောင်းကြားသင့်တယ်။ မဟုတ်ဘူး လား။”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အကြောင်းမကြားဘူး”

ဝီကာဆို စိတ်အိုက်သွားသည်။ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။ ရဲအရာရှိ၏ မျက်လုံးများ အောက်မှာ နေရခြင်းကိုလည်း စိတ်အနေကျဉ်းကျပ်သည်။ ။ ပင်ကိုက လွတ်လပ်ခြင်းကို မက်မောသည့် ပန်းချီ ဆရာ။ လွတ်လပ်မှုကို ကြိုက်နှစ်သက်၍ ဝန်ထမ်းအလုပ်ပင် မလုပ် သူတစ်ပါး အခိုင်းကို မခံချင်သလို၊ “မိမိကိုယ်နှင့် သူတစ်ပါးစိတ်” ဘဝမျိုး မနေချင်။

ယခုတော့ မေးမြန်းခြင်း၊ ကြည့်ရှုခြင်းခံရနေပြီ။

ပြီးတော့ ရဲအရာရှိမျက်လုံးတွေက မိမိအပေါ် မသင်္ကာဟန် အရိပ်အယောင်များ ရှိနေသည်။ ။

“ဒါဟာ တာဝန်မဲ့တာလို့ ပြောနိုင်သလို လျှို့ဝှက်ဖုန်းကွယ်တာလို့ လည်း ပြောနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျာ..ကျွန်တော် ဘာမှ မလျှို့ဝှက်ပါဘူး။ မဖုံးကွယ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ခင်ဗျားဟာ တာဝန်သိသိနဲ့ မက်ဆွေချီရရချင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆီကို သတင်းပို့ရမှာ ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ် ညက မပို့ဖြစ်ဘူးလား။ ဒီလို လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်လို့ သတင်းရရင် တရားခံဖော်ထုတ်ရာမှာ အထောက်အကူဖြစ်ဖို့ ခင်ဗျား ဒီမနက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆီကို သတင်းပို့သင့်တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာ လက်ခံလား”

“လက်ခံပါတယ်”

“ခင်ဗျား သတင်းမပို့ခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ က ဆက်သွယ်ရေးကနေ တစ်ဆင့် စုံစမ်းပြီးမှ ခင်ဗျားဆီကို ရောက် လာပြီးမေးမှ ခင်ဗျားပြောတာ။ ဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး။ အခု အခြေအနေအရဆိုရင် ခင်ဗျား တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားတာ ရှိနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“သေသူမိန်းကလေးကို ခင်ဗျား တကယ်မသိတာလား”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူက ဘာကြောင့် ခင်ဗျားဖုန်းကို မက်ဆေ့ချ်ပို့တာလဲ”

“မ...မသိပါဘူး”

“အဲဒါကိုက မဟုတ်သေးဘူးဗျာ”

ဝီကာဆို ချွေးတွေ ပြန်လာသည် ။ ရင်ထဲမှာ မောကြပ်နေ၍ သက်ပြင်းပူကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည် ။

“ဒါနဲ့ ဒီမက်ဆေ့ချ်ဝင်ပြီးနောက်မှာ ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းနှစ်ကြိမ်ဝင်ထားတာ တွေ့တယ် ဘယ်သူတွေလဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ။ တစ်ယောက်က မိန်းကလေး ။ ရှယ်ရှယ်တဲ့ ။ စတိုးဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းပါ။ ထွန်းထွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပွဲရုံတစ်ခုမှာ လုပ်ပါတယ်”

“သူတို့ က ဘာတွေပြောလဲ”

“ဒါကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပါ။ အခု သေဆုံးသူမိန်းကလေး

နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားက ကြိုပြီး ကာကွယ်နေတာလား”

“အာ...အဲဒီလို သဘောမဟုတ်ပါဘူး။ မပတ်သက်ကြောင်းပဲ ပြောတာပါ”

“မက်ဆွေချ်ရပြီး ခင်ဗျား ဘာလုပ်လဲ”

“စိတ်ရှုပ်တာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ..”

“အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မဟာမြိုင်တိုက်နားရောက်တော့ မိန်းကလေးအလောင်း ပြုတ်ကျလာတာ တွေ့ရပါတယ်”

“ဘယ်လို.... ဒါဆို ခင်ဗျားက အခင်းဖြစ်ချိန်မှာ အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား..”

ရဲအရာရှိ၏ စူးစမ်းသော မျက်လုံးများက ပီကာဆိုမျက်နှာပေါ်မှာ လုံးဝမခွာတမ်း ရှိနေပြန်တော့သည် ။

“အဲဒီလိုပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက မက်ဆွေချ်ပို့တာ အဲဒီသေသူမိန်းကလေးဆိုတာ သိနေတယ်ပေါ့”

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူး။ မက်ဆွေချ်နဲ့ သေသူနဲ့ ဆိုင်သလား၊ မဆိုင်လား မသိပါဘူး။ မက်ဆွေချ်ပို့တာ အဲဒီ သေဆုံးသူများ လားလို့ တော့ အတွေးဝင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ညက ရဲတွေရောက်လာတော့ ဘာကြောင့် မက်ဆွေချ်ကိစ္စ မပြောတာလဲ”

ဝိကာဆို ခေါင်းကိုင်ကုတ်မိ၏။ မိမိအဖြေမတတ်၍ အမှုက မိမိကို ပတ်နေပြီ ထင်သည် ။ ပြဿနာပဲ။

“ကျွန်တော်လည်း ..ကျွန်တော်လည်း ..ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ထွက်လာခဲ့လို့ ပါ”

ရဲအရာရှိက စူးစိုက်ကြည့်လျက်မှ ..

“ခင်ဗျား စိတ်တော့ မူမှန်ပါတယ်နော်”

“ခင်ဗျာ..”

“ခင်ဗျား စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံ ရောက်ဖူးလား။ ဒါမှ မဟုတ် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ ပြဖူးလား”

“ဟာ...မရောက်ဖူး။ မပြဖူးပါဘူး။ ဘာလဲ...ကျွန်တော့်ကို ရူးနေတယ် ထင်လို့ လား”

“မထင်ပါဘူး မေးကြည့်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာနော်။ ခင်ဗျားရေးထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကြည့်ရတာ ဘာတွေ မှန်းမသိဘူး။ အဲဒီ စိတ္တဇပန်းချီကားတွေ ထင်ပါရဲ့ ”

“စိတ္တဇပန်းချီကားလို့ မပြောပါနဲ့ ဗျာ၊ အရူးပန်းချီကား ဖြစ်နေပါ့မယ်။ Abstract လို့ သုံးချင်သုံးပါ။ ဒါ မော်ဒန်သဘောပါ။ ရီယယ်လစ်ဇင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတွေ ရှင်းပြလို့ တော့ ရဲအရာရှိကြီး အကုန် သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ ညက ခင်ဗျား ပန်းချီရေးနေတာလို့ ဆိုတော့ ဘယ်ကားလဲ”

ရဲအရာရှိက မေးသည် ။

“ဒီကားပါ”

ဝီကာဆိုက ညကရေးထားပြီး အဝတ်နှင့် အုပ်ထားသော ပန်းချီဆွဲစင် Stand ပေါ်မှ ပန်းချီကားကို အဝတ်ဖယ်၍ ပြလိုက်သည်။ ။

ရဲအရာရှိက ပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ။ ပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

“ပန်းချီကားကို ဘယ်လိုနာမည် ပေးထားလဲ”

ပန်းချီကားမှ မျက်လုံးမခွာဘဲ မေးသည်။ ။

“အငြိုးပါ”

“ဒီပန်းချီကားဆွဲတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်ပတ်ကျော်ပါပြီ”

“အပြီးသတ်ပြီလား”

“နီးပါပြီ”

ရဲအရာရှိက ဝီကာဆိုကို လှည့်ကြည့်၏။ ။ ထိုအကြည့် ထိုမျက်လုံးများမှာ သံသယအရိပ်ကြီးက ထင်ထင်ရှားရှား။ ။

ရဲအရာရှိထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံမှာ ဝီကာဆိုတစ်ကိုယ်လုံးကို သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်သွားစေ၏။ ။

“ခင်ဗျားက လူသတ်မှုနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ သေသူမိန်းကလေးကို မသိဘူးပြောနေတာ။ ခင်ဗျား ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေး သေဆုံးနေပုံနဲ့ ညက အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေး သေဆုံးပုံနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါလား။ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားတာရော။ လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာရတာရော၊ လုံးဝအတူတူပဲ။ အဲဒါကိုရော ခင်ဗျား ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

